

B Kerstwake
24 december 2023
P.E. Sint Trudo

En... God kwam in de schoenen van mensen staan !

Evangelie: (Lk 2, 1-14)

Uit het evangelie volgens Lucas

In die dagen vaardigde keizer Augustus een decreet uit dat de hele wereld zich moest laten registreren.

Deze eerste registratie vond plaats toen Quirinius gouverneur van Syrië was.

Allen gingen op weg om zich te laten inschrijven, ieder in zijn eigen stad.

Zo ook Jozef;

hij ging van de stad Nazaret in Galilea naar Judea, naar de stad van David, Betlehem genaamd,

- omdat hij uit het huis van David stamde - om zich te laten inschrijven, samen met Maria, zijn verloofde, die zwanger was.

Terwijl ze daar waren

kwam voor haar de tijd dat ze moest bevallen, en ze baarde een zoon, haar eerstgeborene; ze wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een voederbak, omdat er geen plaats voor hen was in de herberg.

Er waren daar in de buurt herders,

die in het veld overnachtten om de wacht te houden bij hun kudde.

Opeens stond er een engel van de Heer bij hen en een groot licht omstraalde hen.

Ze schrokken.

Maar de engel zei:

‘Schrik niet, want ik heb een goede boodschap voor jullie, een grote vreugde voor het hele volk.

Vandaag is in de stad van David jullie redder geboren;

Hij is de Messias, de Heer.

Dit is het teken voor jullie:

jullie zullen een kind vinden dat in doeken is gewikkeld en in een voederbak ligt.’

Plotseling was er bij de engel een heel leger uit de hemel; ze loofden God met de woorden:

‘Glorie aan God in de hoogste hemel, en op aarde vrede onder de mensen in wie Hij welgevallen heeft.’

Homilie

Z en B,

Bisschop Muskens heeft geen herderlijke brief geschreven om aandacht te vragen voor de daklozen.

Hij heeft zichzelf tussen hen te slapen gelegd op straat.

Paus Franciskus heeft geen oproep gedaan om uitgestotenen nabij te zijn.

Hij heeft zelf zo iemand langdurig omhelsd en gekust.

Professor Dewachter heeft geen wetenschappelijke uitleg gegeven over de waarde van nabijheid.

Hij heeft een verhaal verteld van hoe hij zelf door een verpleger weer op weg geholpen werd.

Het zijn enkele sprekende voorbeelden, die duidelijk maken dat een gemeend teken meer zegt dan welke woorden ook.

Ze doen begrijpen wat woorden niet kunnen zeggen.

En dat is het wat ook God heeft gedaan.

Dat is het wat we vandaag vieren.

Het staat in de eerste regels van de brief aan de Hebreëën, zoals het morgen in de dagmis van kerstmis zal worden voorgelezen:

Lang heeft God tot de mensen gesproken, op verschillende manieren, en door verschillende profeten.

Maar nu is een andere tijd begonnen.

Hij is zelf naar ons gekomen in een mens, die beeld van God is.

En door hem weten we wie God is.

Ja, Z en B, God kon het waarschijnlijk niet meer aanzien dat wij, mensen, zo hardleers zijn. En hij zal gedacht hebben: ik zal eens in hun schoenen gaan staan, ik zal eens hun leven gaan delen, misschien wordt het hen dan duidelijk hoe zij kunnen bouwen aan een wereld van geluk en vrede voor hen allemaal.

En de plaats die hij gekozen heeft daarvoor, maakte al direct duidelijk dat het niet bij de groten der aarde, niet bij de kapitaalkrachtigen, niet bij de geleerden was dat hij zijn moest, omdat die meestal te vol zijn van zichzelf, en moeilijk zien waar iemand kan geholpen worden, waar iemand nood heeft aan een vriendelijk woord, aan een troostend gebaar, aan een meelevende vraag.

Hij is gekomen als hulpeloos kind bij gewone, eenvoudige mensen, in Bethlehem in Juda.

En de naam die hij kreeg, Jezus, betekent 'God komt om te redden'.

En ja, zijn hele leven lang had hij er een bijzonder oog voor gehad waar hij mensen reddend en helpend nabij kon zijn.

Hij ging in hun schoenen staan, en van daaruit stelde hij zijn hele doen en laten in hun dienst, in dienst van hun geluk.

Op één plaats in de evangeliën staat er dat Jezus weende. Dat was toen hij bij Marta en Maria kwam nadat hun broer Lazarus gestorven was. Hij had met hen te doen, en hij weende.

Maar we mogen er zeker van zijn dat hij in zijn binnenste zeer veel geweend heeft. Wanneer hij zag dat een weduwe haar enige zoon moest begraven, wanneer een melaatse mens zijn weg kruiste, wanneer een blinde om hulp smeekte, wanneer een vader vertelde dat zijn dochtertje aan het sterven was.

Het weende in hem, hij had met hen te doen, hij stelde zich in hun plaats. En hij trok het zich aan.

Z en B,

als wij telkenjare de geboorte van dat kind herdenken, dan is dat geen geschiedenisles, hoe dat toen gegaan is, en hoe die Jezus geleefd heeft.

Neen, het is telkens weer een herinnering aan dat woord van Jezus op het einde van zijn verblijf hier op aarde: 'en doen jullie nu ook zo'.

Kijk niet van mekaar weg, laat je raken door het leed en de zorgen van je medemensen, ga in hun schoenen staan, neem het voor hen op, en laat God telkens weer tot leven komen, daar waar jij leeft, woont en werkt.

Onze wereld zou er dan zoveel beter kunnen uitzien.